

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **Ch. S., s.r.o.** (dříve C. Č. R. s.r.o.), zastoupeného JUDr. Vitem Horáčkem, advokátem se sídlem Praha 1, Husova 5, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 3. 2006, č. j. 12 Cad 6/2005 – 75,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 3. 2006, č. j. 12 Cad 6/2005 – 75, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaná (dále též „stěžovatelka“) brojí včas podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze, kterým bylo zrušeno její rozhodnutí ze dne 12. 1. 2005, č.j. 323-6003-992-17.12.2004/Št, a věc jí vrácena k dalšímu řízení. Citovaným správním rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzen platební výměr Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 16. 11. 2004, č. 980/2730/04, kterým byla žalobci podle ust. § 104c zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, uložena povinnost uhradit dlužné pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti ve výši 31 519 401 Kč a penále ve výši 15 338 820 Kč. Celkově tedy bylo předeepsáno k úhradě 46 858 221 Kč. Prvoinstanční i odvolací správní orgán vycházely z následujícího skutkového stavu:

Žalobce v období leden 2003 až prosinec 2003 nezahrnul do vyměřovacího základu pro odvod pojistného příjmy 40 zaměstnanců společnosti, státních příslušníků Francouzské republiky, v úhrnné výši 92 704 082 Kč zúčtované za rok 2003 v souvislosti s výkonem jejich zaměstnání. Nezahrnutím těchto příjmů do vyměřovacího základu pro odvod pojistného

na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti porušila organizace ust. § 3 odst. 1 písm. c) bod 1 a ust. § 5 odst. 1 písm. a) a b) a odst. 2 zák. č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění platném do 31. 12. 2003. Výše uvedení francouzští státní občané neměli trvalý pobyt na území České republiky a ve společnosti byli zaměstnání na základě pracovních smluv uzavřených podle francouzského práva s místem výkonu práce v České republice. Podle žalované těmto osobám jejich zaměstnání zakládá povinnou účast na nemocenském pojištění v České republice z důvodu výkonu pracovní činnosti v České republice. Na tyto osoby se vztahuje Všeobecná úmluva o sociální bezpečnosti č. 215/1949 Sb., ve znění Dodatkové úmluvy č. 68/1970 Sb. (dále jen „Úmluva“) uzavřené mezi Československem a Francií, která stanoví, že čeští nebo francouzští státní občané zaměstnaní v jednom ze smluvních států podléhají zákonodárství platnému v místě jejich zaměstnání. Na základě znění článku 1 § 1 a článku 3 § 1 citované Úmluvy žalovaná dovodila, že francouzští státní občané, pokud vykonávají výdělečnou činnost na území České republiky, podléhají českým právním předpisům o sociálním zabezpečení stejně jako čeští občané a jsou tedy účastni nemocenského pojištění v České republice. S ohledem na účel Úmluvy nemohou být považováni za cizince s odlišnými právy a povinnostmi, než mají čeští občané a nelze tedy na ně aplikovat ust. § 5 písm. b) zákona č. 54/1956 Sb., o nemocenském pojištění zaměstnanců, ve znění účinném do 31. 12. 2003 (dále jen „zákon o nemocenském pojištění“). Z hlediska vzájemného vztahu čl. 10 Ústavy a Úmluvy nelze dle žalované na smluvní pracovněprávní vztah řídicí se francouzským právem vztahovat § 5 písm. b) zákona o nemocenském pojištění, neboť Úmluva je v podmínkách čl. 10 Ústavy přednostně aplikovatelná. Nepřichází proto v úvahu použití § 5 písm. b) zákona o nemocenském pojištění, kdy čl. 3 § 1 Úmluvy přímo zakládá povinnost účasti na systému sociálního zabezpečení v České republice pro francouzské státní občany zaměstnané v České republice. Žalovaná sdělila, že postupovala s ohledem na čl. 1 odst. 2 Ústavy, kdy by při aplikaci § 5 písm. b) zákona o nemocenském pojištění došlo k potlačení významu mezinárodních smluv a Úmluvy samotné. Žalovaná dále odmítla názor žalobce, že Úmluva se nestala součástí právního řádu ČR vzhledem k tomu, že k ratifikaci této smlouvy nedal, dle výslovného ustanovení čl. 10 Ústavy, souhlas Parlament ČR. Zmíněný článek 10 Ústavy je v uvedeném znění účinný až ode dne 1. 6. 2002, kdy k jeho změně došlo ústavním zákonem č. 395/2001 Sb. Dle přechodných ustanovení § 14 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a Sbírce mezinárodních smluv, v platném znění, platí, že mezinárodní smlouvy vyhlášené ve Sbírce zákonů dle dosavadních právních předpisů a platné ke dni účinnosti tohoto zákona (což předmětná „Úmluva“ splňuje), se považují za mezinárodní smlouvy, vyhlášené dle tohoto zákona. Žalovaná neshledala ani opodstatněnost namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, spočívající v tvrzené absenci náležitostí dle ust. § 47 odst. 1 a 3 zákona č. 71/1967 Sb, správního řádu, ve znění platném v době rozhodování, (dále jen „zákon o správním řádu“). Podle názoru žalované napadený platební výměr i kontrolní protokol vyhověl požadavkům kladeným na obsah správních rozhodnutí.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 14. 3. 2006, č.j. 12 Cad 6/2005 – 75, bylo zrušeno rozhodnutí žalované ze dne 12. 1. 2005, č.j. 323-6003-992-17.12.2004/Št a věc vrácena žalované k dalšímu řízení. Městský soud v Praze při posouzení věci ze skutkového stavu již výše popsaného rovněž vycházel a o právní otázce účasti zaměstnanců francouzské státní příslušnosti na nemocenském pojištění a následné povinnosti organizace odvádět za tyto zaměstnance pojistné uvážil následovně:

Nejdříve soud posuzoval otázku platnosti a účinnosti Úmluvy v právním řádu ČR a ve shodě se žalovanou usoudil, že Úmluva byla ratifikována a vyhlášena v souladu

se zákonnými podmínkami platnými v té době, stala se tak regulérní součástí právního řádu Československé socialistické republiky; její platnost a účinnost zůstaly zachovány s přihlédnutím k čl. 1 Ústavy i po vzniku České republiky. Ze znění Úmluvy dle soudu vyplývá, že se smluvní strany dohodly pouze na tom, které z práv obou smluvních stran má být aplikováno pro případ, kdy je český nebo francouzský státní příslušník zaměstnán ve druhém smluvním státě, než ve kterém je jeho bydliště. Zároveň byl stanoven princip stejného zacházení, pokud jde o výhody a podmínky režimu sociálního zabezpečení a nemocenského pojištění. Dále bylo vymezeno, která konkrétní pravidla platí pro postavení osob tzv. vyslaných a osob, které podléhaly povinnému pojištění a přesídlily do druhého smluvního státu. Podle Úmluvy jsou tedy aplikovány právní předpisy místa, kde je výdělečná činnost v zaměstnání vykonávána. Samotná Úmluva však konkrétně neupravuje žádnou ze situací, na které dopadají ustanovení právních předpisů smluvních států. Soud má tudíž za to, že v případě francouzských státních příslušníků je třeba vycházet z právního řádu České republiky jako celku. Jeho součástí je i ust. § 5 odst. 1 písm. b) zákona o nemocenském pojištění, podle něhož jsou z pojištění vyňati cizí státní příslušníci, kteří nemají trvalý pobyt na území České republiky a kteří jsou zde činní pro zaměstnavatele v pracovněprávním vztahu uzavřeném podle cizích právních předpisů. Správní orgány tedy byly povinny při posuzování účasti cizích státních příslušníků na nemocenském pojištění se zabývat i výše citovaným ustanovením. Žalovaná ve svém závěru vychází z nepochybně zavazujícího ústavního principu přednosti mezinárodních smluv před vnitrostátním právem, nezabývá se však již tím, jaké otázky upravuje současně jak mezinárodní smlouva, tak vnitrostátní předpis, a zda úprava mezinárodní smlouvy vylučuje použití citovaného ustanovení zákona o nemocenském pojištění. Princip jediného pojištění zakotvený v mezinárodních smlouvách zaručuje rovný přístup zaměstnanců smluvních států k výhodám v sociálním zabezpečení za podmínek, které poskytují právní předpisy v oblasti sociálního zabezpečení a nemocenského pojištění druhé strany. Z tohoto principu však bez dalšího nelze jednoznačně dovodit vyloučení aplikace ust. § 5 odst. 1 písm. b) zákona o nemocenském pojištění.

Soud nepřisvědčil názoru žalobce, že zákon č. 97/1963 Sb., o mezinárodním právu soukromém a procesním, umožňuje zvolit si pro úpravu pracovněprávních vztahů i právo třetí země, a vyloučit tak použití právních předpisů smluvního státu na poli sociálního zabezpečení. Tomu brání čl. 1 § 1 Úmluvy. Čl. 3 § 1 Úmluvy pak neodkazuje na zákon o mezinárodním právu soukromém a procesním, ale na hmotně právní předpisy o sociálním zabezpečení. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že předmětem Úmluvy není úprava otázek spojených s vízovou politikou smluvních stran. Nelze dle soudu rovněž tvrdit, že francouzský občan v konkrétním případě neměl povinnost platit pojistné, neboť mu nebylo umožněno čerpat hmotné zabezpečení uchazeče o zaměstnání.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žalovaná v napadeném rozhodnutí vycházela z nesprávného právního posouzení věci. Proto její rozhodnutí zrušil a věc žalované vrátil podle ust. § 78 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), k dalšímu řízení.

V podané kasační stížnosti namítla žalovaná nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Stěžovatelka vychází z mezinárodně právní závaznosti Úmluvy a z její přednosti před právem vnitrostátním, neboť podle čl. 10 Ústavy České republiky má uzavřená mezinárodní smlouva, jíž je Česká republika vázána, přednost před vnitrostátními předpisy, tedy i před zákonem o nemocenském pojištění. Účelem Úmluvy bylo stanovit příslušnost k právním předpisům v oblasti sociálního zabezpečení, tj. vyloučit účast migrujících pracovníků na dvojím pojištění či zamezit

neexistenci jejich pojištění. V posuzované věci nebyli zaměstnanci francouzské státní příslušnosti žalobce pojištěni v českém systému sociálního zabezpečení a zároveň nebyla prokázána, ani žalobcem doložena, účast těchto zaměstnanců ve veřejném systému sociálního zabezpečení Francie. Úmluva přímo v čl. 3 ukládá výdělečně činné osobě, která je českým nebo francouzským státním příslušníkem, povinnost být sociálně pojištěna v místě výkonu povolání. Ze shora uvedených důvodů a s ohledem na zásadu rovného nakládání se státními příslušníky druhého smluvního státu jako s vlastními žalovaná vyvozuje, že čl. 1 § 1 Úmluvy vylučuje vynětí z pojištění podle ust. § 5 písm. b) zák. č. 54/1956 Sb., neboť francouzští státní příslušníci podléhají příslušným zákonným předpisům o sociálním zabezpečení za stejných podmínek jako čeští státní příslušníci. Podle čl. 1 § 1 a čl. 3 § 1 Úmluvy je tedy nutné na francouzského státního příslušníka, který vykonává výdělečnou činnost v zaměstnání na území České republiky, pohlížet pro účely sociálního zabezpečení jako na zaměstnance, českého státního příslušníka, který podléhá českým právním předpisům o sociálním zabezpečení a je účasten nemocenského pojištění v České republice. Podstata bilaterální smlouvy o sociálním zabezpečení uzavřené na principu vzájemnosti vede stěžovatelku k závěru, že z účasti na nemocenském pojištění jsou vyňati cizí státní příslušníci, kteří mají uzavřenou pracovní smlouvu dle cizích právních předpisů a na území České republiky nemají trvalý pobyt, a to dle ust. § 5 písm. b) zákona o nemocenském pojištění, s výjimkou osob, cizích státních příslušníků, u kterých je účast na nemocenském pojištění založena mezinárodními smlouvami.

Stěžovatelka argumentovala i přijetím zákona č. 424/2003 Sb., kterým byl změněn zákon č. 54/1956 Sb. a jímž byly do okruhu pojištěných osob zahrnuty všechny osoby činné na základě pracovního vztahu uzavřeného dle cizích právních předpisů. Přejícná ustanovení tohoto zákona stanoví, že nemocenské pojištění pracovníků v pracovním vztahu uzavřeném dle cizích právních předpisů před 1. lednem 2004 mohlo být založeno i mezinárodní smlouvou. V takovém případě práva a povinnosti zaměstnanců a dalších osob v sociálním zabezpečení, na které se vztahuje mezinárodní smlouva, se řídí právními předpisy státu, na jehož území je vykonávána výdělečná činnost.

Na podporu svých názorů stěžovatelka odkázala rovněž na judikaturu správních soudů. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatelka v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nevyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost je důvodná.

Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že se stěžovatelka ve své kasační stížnosti domáhá zrušení rozsudku Městského soudu v Praze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. To obecně spočívá buď v tom, že správně zjištěný skutkový stav je subsumován pod nesprávnou právní normu nebo je sice vybrána správná právní norma, ale následně je nesprávně vyložena či aplikována. Stěžovatelka namítá pochybení soudu, který v daném případě aplikoval celý zákon o nemocenském pojištění včetně jeho ust. § 5 písm. b) ve znění účinném do 31. 12. 2003, upravující institut vyloučení z pojištění, přičemž neseznal naplnění podmínek čl. 10 Ústavy pro přednostní aplikaci Úmluvy. Pro závěr

o důvodnosti tohoto stížního bodu je zásadní odpověď na otázku, zda je Úmluva takovou mezinárodní smlouvou, která je součástí právního řádu České republiky a jaký je její vztah k zákonu o nemocenském pojištění.

Podle čl. 10 Ústavy České republiky ve znění platném do 31. 5. 2002 jsou ratifikované a vyhlášené mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, jimiž je Česká republika vázána, bezprostředně závazné a mají přednost před zákonem. Novelou Ústavy - ústavním zákonem č. 395/2001 Sb. účinným od 1. 6. 2002 - byl nově vymezen okruh mezinárodních smluv, které jsou součástí právního řádu a mají přednost před zákonem. Nyní čl. 10 Ústavy deklaruje, že vyhlášené mezinárodní smlouvy, k jejichž ratifikaci dal Parlament souhlas a jimiž je Česká republika vázána, jsou součástí právního řádu; stanoví-li mezinárodní smlouva něco jiného než zákon, použije se mezinárodní smlouva. V odst. 2 čl. 1 Ústavy pak bylo výslovně prohlášeno, že Česká republika dodržuje závazky, které pro ni vyplývají z mezinárodního práva.

Tato ustanovení měla výslovně stvrdit vázanost státu nejen jeho vlastním právem, ale též právem mezinárodním a odstranit dosavadní nepřehlednou situaci, kdy s výjimkou ratifikovaných a vyhlášených mezinárodních smluv o lidských právech a svobodách bylo možné dosáhnout přednosti před zákonem a přímé použitelnosti pouze speciálními odkazy v různých zákonech. Od 1. 6. 2002 je proto, aby byla mezinárodní smlouva součástí právního řádu České republiky a měla přednost před zákonem, potřeba splnit čtyři podmínky:

1. souhlas Parlamentu s posléze ratifikovanou mezinárodní smlouvou
2. její vnitrostátní vyhlášení
3. závaznost pro Českou republiku
4. skutečnost, že Parlament neprovedl mezinárodní smlouvu nebo její ustanovení zákonem.

Úmluva o sociální bezpečnosti uzavřená mezi Československou republikou a Francií byla vyhlášena pod č. 215/1949 Sb., ratifikována prezidentem republiky dne 15. 2. 1949 a účinnosti nabyla dne 1. 7. 1949. Tato smlouva, jejímž původním účastníkem bylo Československo, byla jednou z těch, které Česká republika převzala spolu s právy a závazky, jež pro Českou a Slovenskou Federativní Republiku vyplývaly z mezinárodního práva (podle čl. 5 odst. 2 ústavního zákona č. 4/1993 Sb.). Jde o tzv. prezidentskou mezinárodní smlouvu, kterou je Česká republika vázána, jejímž předmětem nejsou lidská práva a základní svobody a tudíž sama o sobě nemůže být považována za bezprostředně závaznou a mající přednost před zákonem. Před novelou Ústavy tomu bránilo i její věcné zaměření, tj. že předmětem její úpravy nejsou lidská práva a základní svobody. Novela Ústavy sice rozšířila okruh mezinárodních smluv, jež jsou součástí vnitrostátního právního řádu i mimo rámec těch, které se týkají lidských práv a základních svobod, avšak podmínila jejich účinky navíc souhlasem Parlamentu, k čemuž v případě Úmluvy nedošlo. Její postavení jako pramene práva je proto podmíněno zákonným odkazem, což znamená, že ji lze přímo aplikovat pouze tehdy, existuje-li zákon, který jí takový právní status přiznává. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že právě takovým zákonem je zákon č. 100/1932 Sb., o vnitrostátní účinnosti mezinárodních smluv o sociálním pojištění. Jeho ustanovení § 1 říká, že ustanovení mezinárodních smluv o sociálním pojištění, vyhlášených ve Sbírce zákonů a nařízení, mají po dobu své mezinárodní účinnosti též účinnost vnitrostátní. Úmluva mimo jiné stanoví, jakým zákonným předpisům o sociálním zabezpečení českoslovenští nebo francouzští státní příslušníci podléhají a za jakých podmínek požívají jejich výhod. Obsahuje tedy ustanovení o sociálním pojištění jak o něm hovoří ust. § 1 zák. č. 100/1932 Sb. Úmluva splňuje také podmínku publikace ve Sbírce zákonů a jelikož nebyla dosud zrušena ani nahrazena jinou, trvá její mezinárodní účinnost. Z toho je třeba dovodit vnitrostátní

účinnost ustanovení v ní obsažených. Pravidla obsažená v Úmluvě jsou proto aplikovatelná přímo a Úmluva sama je k zákonu o nemocenském pojištění v poměru předpisu speciálního k obecnému.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že soud prvního stupně pochybil při výkladu Úmluvy a zákona o nemocenském pojištění a jeho následné aplikaci, a to s přihlédnutím k jejím čl. 1 § 1 a čl. 3 § 1, ve spojení s čl. 1 odst. 2 a čl. 10 Ústavy, čímž nesprávně posoudil právní otázku aplikovatelnosti ust. § 5 písm. b) zákona o nemocenském pojištění, ve znění účinném do 31. 12. 2003, která měla za následek vydání nezákonného rozsudku. Podle čl. 3 § 1 Úmluvy, mající kolizní charakter s hraničním určovatelem *lex loci labori*, pro francouzské státní občany s místem zaměstnání v České republice je tak rozhodným právem právo české, jehož součástí je právě na základě odkazu pojatého do zákona č. 100/1932 Sb. tato Úmluva samotná, která je současně přednostně aplikovatelná v ústavněprávních podmínkách čl. 10 Ústavy. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s právním názorem stěžovatelky, podle něhož je při přihlédnutí k požadavkům čl. 1 § 1 a čl. 3 § 1 Úmluvy pro účely sociálního zabezpečení třeba nahlížet na francouzského státního občana, vykonávajícího činnost ze závislého pracovního poměru založenému pracovní smlouvou, uzavřenou a řídicí se francouzským právem, se sjednaným místem výkonu výdělečné činnosti v České republice, bez trvalého pobytu na území České republiky, jako na občana českého. Požívat výhody sociálního systému nepochybně znamená účast osoby, jíž jsou ony výhody přiznávány, na pojištění v tomto systému. Smyslem Úmluvy, vyjádřeným slovně i v její preambuli, je záměr zaručit občanům obou smluvních států za stanovených podmínek stejné výhody, jako jsou poskytovány v dané zemi občanům vlastním. Na základě shora zmíněných ustanovení Úmluvy přestává být takový pracovník pro český právní řád cizím státním občanem a tudíž na něj nelze aplikovat ta ustanovení právních předpisů s osobní působností vztahující se k cizím státním občanům. Na české občany, s ohledem na návětí ust. § 5 písm. b) zákona o nemocenském pojištění ve znění účinném do 31. 12. 2003, se toto ustanovení a institut vynětí z pojištění nevztahuje, neboť nesplňují první uvedenou zákonnou podmínku, kterou je cizí státní občanství. Úmluva tak zakládá fikci českého státního občanství i na osoby, které jej nemají, a to právě s ohledem na její čl. 3 § 1 a čl. 1 § 1. V tomto ohledu Úmluva stanoví něco jiného než zákon, neboť na jejím základě nepřichází v úvahu aplikace § 5 písm. b) zákona o nemocenském pojištění ve znění účinném do 31. 12. 2003, čímž je dána povinnost její přednostní aplikace podle čl. 10 Ústavy před rozdílnou vnitrostátní úpravou, která by shora uvedenou kategorii cizích státních občanů z účasti na pojištění vyjímala. Ustanovení Úmluvy je nutno chápat k ustanovení zákona o nemocenském pojištění jako vztah předpisu speciálního k předpisu obecnému. Opačný přístup, na jehož základě by došlo, i bez ohledu na znění mezinárodních smluv, k vynětí cizinců z pojištění, by znamenala popření smyslu a účelu mezinárodních smluv s podobným věcným rozsahem působnosti. Argumentace Městského soudu v Praze, že přednostní použití Úmluvy vede k odkazu na český právní řád (a tedy vynětí cizince z pojištění), nemá logické opodstatnění. Zákon totiž cizí státní příslušníky splňující tam uvedená kritéria z pojištění vylučuje a pokud by mezinárodní smlouva stanovila totéž s odkazem na toto pravidlo českého právního řádu, byla by nadbytečná.

Ke shodným právním závěrům dospěl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30. 3. 2006, č. j. 4 Ads 9/2005 - 62, publikovaném pod č. 941/2006 Sb. NSS. V tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Úmluva byla do 1. 5. 2004 součástí českého právního řádu, přičemž francouzští státní občané, kteří neměli v České republice trvalý pobyt a byli činní v České republice pro zaměstnavatele v pracovněprávním vztahu uzavřeném podle cizích právních předpisů, byli účastni na pojištění podle zákona

o nemocenském pojištění ve znění do 31. 12. 2003. Na tuto kategorii zaměstnanců se však nevztahovalo ustanovení § 5 písm. b) tohoto zákona, neboť francouzští státní občané podléhali zákonným předpisům o sociálním zabezpečení platným v České republice a požívali jejich výhod za stejných podmínek jako čeští státní občané.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že s ohledem na přednostní aplikaci Úmluvy došlo k vyloučení aplikace ust. § 5 písm. b) zákona o nemocenském pojištění, ve znění do 31. 12. 2003, kdy je třeba na francouzské státní občany nemající trvalý pobyt na území České republiky, kteří na jejím území jsou činní pro zaměstnavatele v pracovněprávním vztahu uzavřeném podle francouzského práva, nahlížet jako na občany české a jsou tedy též účastni na pojištění ve smyslu zákona o nemocenském pojištění. Tato skutečnost pak přímo založila povinnost žalobce odvádět za tyto své zaměstnance stanovené pojistné a za dobu prodlení i zaplatit penále ve stanovené výši.

Vzhledem k důvodnosti námitky nesprávného posouzení právní otázky v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V dalším řízení je Městský soud v Praze v souladu s ustanovením § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu, podle něhož není s ohledem na aplikační přednost Úmluvy dle čl. 10 Ústavy možné povinnost žalobkyně k úhradě pojistného na nemocenské pojištění posuzovat se zřetelem k ustanovení § 5 písm. b) zákona o nemocenském pojištění zaměstnanců, ve znění účinném do 31. 12. 2003.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle ust. § 110 odst. 2 s. ř. s. Městský soud v Praze v novém rozhodnutí.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 4. července 2007

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

